UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 482. Simplicii Pap. Annus 12 [i. e. 15]. Zenonis Imp. 9. Odoacr. Reg. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

XIII. HVNERICVS CONTRA PATRIS PRÆCEPTA SAPVIT.

Sed & multos ei Genſericus pater moriens, ſacramento interpoſito, commendauerat: quos ille immemor fidei, & ſacramenti violator, diuerſis pœnis & incendijs trucidauit. Nam Heldicam quemdam, quem pater eius Præpoſitum fecerat regni, iam veteranum atque annoſum cum dedecore capite detruncauit, eiusq; vxorem cum alia nomine Teucaria in medio ciuitatis incendit: quarum corpora per vicos & plateas trahi mandauit; quæ tota die iacentia, rogatus à ſuis Epiſcopis, vix veſpere ſepeliri conceſſit. Gamuth namque Heldicæ fratrem, quia ad Eccleſiam eorum confugerat, occidere non poterat: quem tamen in loco latrinarum obſcœno concluſit, temporeq; multo eum ibi degere ſtatuit: poſteà cum caprario quodam & ruſtico ad faciendas ſcrobes vineis profuturas condemnauit: quos etiam duodecies per annum, id eſt, per ſingulos menſes flagellis crudelibus diſſipat; vix modico aquæ, cibarioq; pane conceſſo. hoc per quinque vel amplius perpeſſi ſunt annos; quibus hæc ſupplicia proficere poterant ad æternam mercedem, ſi Catholici fuiſſent, & fidei ſuæ merito illa perferrent.

XIV. *Sed ideo iſtud ſilere nequiuimus, vt impietatem Regis etiam in ſuos minimè ſileremus: qui non ſolùm Epiſcopum ſuum Iocundum (vt ſuperiùs demonſtrauimus) flammis adeſſit, ſed & presbyteros & diaconos ſuos, id eſt, Arianos quamplurimos incendit, necnon & beſtijs mancipauit. Amputatis igitur in breui omnibus, quos timebat, & ſolidans ſibi (vt putabat) regnum, quod breue fuerat & caducum, omni ex parte otioſus atque ſecurus vniuerſa tela furoris in perſecutionem Eccleſiæ Catholicæ ſicut leo rugiens conuertit.* hæc Victor: qui cùm ſubdat, poſt biennium eſſe cœptam perſecutionem; æquè ad duos annos hanc perſeueraſſe ipſius tyrannidem in ſuos poſſumus intelligere: vt non mireris, ſi qui hoc anno cœpit inſequi ſuos ad Eccleſiam Catholicorum confluentes, à perſecutione ceſſârit, conuerſus ad cædem ſuorum, quos ſuſpicio reddiderat infenſiſſimos hoſtes. Quæ autem hæc ſæcuta, ordine ſeruato temporum, inferiùs dicemus.

IESV CHRISTI
Annus 482.

SIMPLICII PAP. Annus 12. ZENONIS IMP.9. ODOACR.REG.7.

I. CALENDION ELIGITVR EPISCOP. ANTIOCHE.

QVADRINGENTESIMVS octogeſimus ſecundus Redemptoris annos Conſulatu Seuerini in publicis adſcriptus eſt monumentis; quo Stephanus Iunior Antiochenus Epiſcopus tertiò ſuæ ſedis anno ex hac vita migrauit; ſtatimq; in eius locum electus eſt Calendion Epiſcopus; moxque à collecta ibi Synodo directus eſt Anaſtaſius Epiſcopus ad Romanum Pontificem, ex more, vt eius electionem ratam haberet. Fuit iſte quidem Catholicus, qui & (vt Euagrius ait [a]) omnes, qui ipſum adibant, induxit, vt tum hæretico Timotheo, tum litteris Baſiliſci generatim ad omnes ſcriptis anathema dicerent. Probaſſe autem ſanctum Simplicium Papam Calendionis electionem, litteræ ipſius ad Acacium Epiſcopum Conſtantinopolitanum datæ ſignificant, quæ ſic ſe habent [b]:

a Euag. l.3. cap.10.
b Simp. ep. 14.

Simplicius Epiſcopus Acacio Epiſcopo Conſtantinopolitano.

II. *Antiocheni exordium ſacerdotis quâ ratione fuerit ſeriùs indicatum, quamuis minimè nos latere potuerit: tamen & ipſe, vel Synodus illius indicauit. Quod ſicut non optauimus fieri, ita faciles excuſationi, quam neceſſitas fecit, extitimus: quia quod voluntarium non eſt, vocari non poteſt in reatum. Et ideò per fratrem & Coepiſcopum noſtrum Anaſtaſium, qui ex prædicta regione directus eſt, litteris quoque tuæ dilectionis acceptis, alterni viciſſitudinem ſermonis tuæ reddimus charitati. Neceſſariò fratris & Coepiſcopi noſtri Calendionis ſacerdotium gremio Apoſtolicæ ſedis amplexi, in conſortium noſtrum per gratiam Chriſti Dei noſtri tantæ vrbis Antiſtitem collegij vnione numerauimus. Miramur autem, nihil nos de ſtatu Alexandrinæ Eccleſiæ, te inſtruente, didiciſſe. quem nunc ita habere ſe comperimus, vt improbi per occaſionem obitûs ſanctæ memoriæ Timothei eamdem Eccleſiam conentur habere captiuam. Vnde agendum eſt dilectioni tuæ cum clementiſſimo Principe, ne conuellatur ſub eius Imperio, quod tyranni temporibus potuit obtineri. Datum Idibus Iulij Seuerino V.C. Conſule.*

CONFIRMATVR CALENDIONIS ELECTIO A ROM PONTIFICE.

III. Factum autem fuiſſe Epiſcopum Calendionem, non vt prædeceſſor ipſius ab Acacio Conſtantinopolitano Epiſcopo, ſed côtra eius voluntatem, ex eo patuit, quòd paulò pòſt operâ eiuſdem Acacij ipſo Calendione pulſo, in eius locum Petrus eſt reſtitutus, quem Felix Papa primo ſuæ ſedis anno depoſuit. Simul enim ac deguſtaſſet Acacius in electione Stephani Epiſcopi Antiocheni ex neceſſitate ſibi credita primatûs dulcedinem: factus ebrius, non aliud, quàm hunc ipſum ſitire, & vndique ſibi captare, licèt graui totius Eccleſiæ ſcandalo, indefeſſo ſtudio, maliſque artibus arripere ad obitum vſque numquam deſtitit; vt quæ inferiùs dicturi ſumus, abundè ſatis ſignificabunt.

IV. TRANSLATIO RELIQVIARVM S. EVSTATHII.

Quod verò ad Calendionem pertinet: quo tempore in ſede pacificè egit, illud inter alia memoria dignum operatus eſt, vt ſacras reliquias ſancti Euſtathij Antiocheni Epiſcopi, qui Nicæno Concilio interfuit, & fidei protegendæ causâ exilium paſſus, glorioſus confeſſor occubuit, à Zenone Imp. impetraret, vt Antiochiam transferret. Eſt huius rei aſſertor Theodorus Lector, cùm ait [c]: *Calendion petitas à Zenone Euſtathij reliquias è Philippis Macedoniæ, vbi ille in exilio mortuus fuerat, Antiochiam detulit: quas maximo cùm honore exceperunt. Tota ſiquidem ciuitas, & omnis ætas (vt ita dicam) ad decem & octo milliaria vrbem in occurſum illarum egreſſa eſt. Qui verò ad id vſque temporis ſeparati ac diuiſi propter Euſtathium fuerant, Eccleſiæ poſt centum annos à morte illius reſtituti ſunt.* hæc Theodorus.

c Theod. Lect. Collect. l.2.

V. Verùm ante hæc tempora Euſtathianos alijs ſe iunxiſſe Catholicis, quæ ſuperiùs dicta ſunt, facile oſtendere poſſunt. Sed & error in numero reperitur, cùm ampliùs quã centum annos ab obitu Euſtathij in hunc vſque annum numerare contingat; cùm eum conſtet paulò pòſt Nicænum Concilium, quod eſt celebratum anno Domini trecenteſimo vigeſimoquinto, in exilium deportatum. Sed quid accidit? Sicut enim qui recipit Prophetam [d] in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet; ita planè qui recipit Confeſſorem in nomine Confeſſoris, confeſſionis palmam eſt conſecutus: nam Calendion dignus eſt habitus & exilij causâ durum exilium pati, & confeſſionis gloriâ decorus occumbere. quomodo autem id acciderit, Euagrius ita narrat [e]:

d Matt.10.
e Euag. l.3. cap.16.

VI. CALENDION EIICITVR AD ANTIOCH. RELEGATVR IN OASIM.

Calendion Antiſtes Antiochiæ ſcribens ad Imperatorem Zenonem & Acacium Conſtantinopolitanum Epiſcopum, Petrum non ſolùm adulterum vocat (illum Mogum ſcilicèt, qui Alexandrinam Eccleſiam inuaſerat) *verum etiam eum, cùm eſſet Alexandriæ Chalcedonenſi Concilio anathema indixiſſe aſſerit. Qui poſteà ad incolendam Oaſim deterrimum omnium exilium cõdemnatus fuit, quòd partes Illi, Leontij & Pamprepij contra Zenonem fouebat.* ita planè hoc velamento criminis maieſtatis Catholicus Antiſtes expulſus eſt ab hæreticis, Acacio id machinãte, vt Gelaſius multiplicibus querelis exaggerat. *Poſt amotum Calendionem* (ſubdit Euagrius) *Petrus cognomento Cnapheus, qui ante Calendionem & Stephanum Epiſcopus fuit (vt ſuprà dixi) Antiochiæ propriam ſedem recuperauit, qui & epiſtolæ ſubſcripſit Zenonis de concordia, & Synodales litteras ad Petrum Mogum Alexandrinum Epiſcopum ſcripſit.* hæc de Petro Cnapheo ſiue Fullone dicto Euagrius. Addit his Gelaſius in epiſtola ad Dardanos, datum fuiſſe crimini ſancto Calendioni, quòd nomen Zenonis Imperatoris è Dipiychis abſtulerit. quod ſi egit, eâ ratione ab eo factum quis dubitat, quòd idem Imperator cum hæreticis communicaret?

PETRVS CNAPHEVS REPVLSVS ANTIOCHEN.

VII. THEOPASCHITARVM HÆRESIS INSTAVRATA.

Sed de Petro Fullone quid accidit? Simulac iſte thronum conſcendit, palàm hæreſim promulgauit, & illam quidem nimis enormem ſæpè antè damnatam, Theopaſcitarum dictam, dum non vnam tantùm de Trinitate perſonam paſſam eſſe diceret, ſed ipſi ſanctiſſimæ Trinitati in Triſagio hymno crucem adſcriberet: quod quidem vehementer commouit Orientales Epiſcopos. Quomodò autem ipſum illi admouère, nec non Romanus Pontifex, dicetur anno ſequenti, quo blaſphemiæ iſtæ in

Occiden-

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

Occidente viſæ ſunt innotuiſſe. Quod verò ſpectat ad motus Orientales, quorum occaſione captatâ atque affectatâ Calendionem in exilium pulſum hoc tempore fuiſſe conſtat: iam certum eſt Imperij perduellium conſpirationem ad hunc vel ſuperiorem annum eſſe referendam, non autem poſt ſequentem annum, vel à Marcellino in Chronico ponitur. Res verò geſta ab Euagrio ita narratur [a]:

a Euag. l. 3. cap. 26.

VIII. MARCIANI REBELLIO.

Marcianus cum Zenone inimicitias exercere cœpit; qui filius fuit Anthemij, qui antè Imperium geſſerat. Iſte vbi Leontiam Leonis filiam minorem natu vxorem duxerat, tyrannidem occupare molitur: ac pugna graui in Palatio commiſſa, & multis vtrinque cadentibus, Marcianus aduerſario terga dare coëgit: qui certè Palatio potitus fuiſſet, niſi negotio, quod ſuſceperat, in craſtinum dilato oblatam occaſionem omiſiſſet, quæ ſicut cùm ad pedes accedit, forſan capi poteſt, ita cùm quaſi è manibus elapſa eſt, in ſublime ſubuolat, ridetque inſequentes, atque de reliquo omnem aditum ad ſe illis penitùs præcludit & paulò pòſt. *Quod planè euenit Marciano, qui vt tempus opportunum ſibi datum omiſit, ſic idem ipſum de cætero reperire non potuit: nam poſtero die, à ſuis proditus & relictus ſolus, confugit ad templum ſanctorum Apoſtolorum; indeque vi abſtractus, Cæſaream Cappadociæ demigrat: vbique ad quoſdam monachos ſe aggregans, poſtea dum latitare cuperet, deprehenſus eſt, atque ab Imperatore Tarſum vſque Ciliciæ amandatum, comâ abraſâ, presbyter deſignatus eſt. Sunt iſta quidem ab Euſtathio Syro ſcripta pereleganter.* hæc de Marciano Euagrius. Rem eandem paucis proſecutus Theodorus Lector paulò diuersè narrat [b]. Sed de alijs Imperij perduellibus Euagrius [c] iſta ſubnectit, atque in primis de Verina Augusta:

b Th. Lect. l. 1. Collect. in fin.
c Euag. l. 3. cap. 27.

IX.

Eſt apud eundem ſcriptorem, Zenonem Imperatorem infinitas ferè inſidias contra Verinam ſocrum ſuam ſtruxiſſe, poſteà verò eam relegaſſe in Ciliciam: eamque indedenuò ad arcem, quæ Papyriana dicitur, Illo iam tyrannidem exercente, tranſtuliſſe, in qua exceſſit è vita. Res autem ab Illo Exconſule geſtas idem Euſtathius perdiſertè ſcribit, tum quemadmodum à Zenone inſidijs appetitus effugerit, tum quo pacto Zeno eum, cui dederat mandatum, vt Illum interficeret, morte mulctârit, capite ideo ceruicibus abſciſſo, quod eum ob conatus fruſtrationem tali mercede compenſare voluit. Illum verò, quo facinus tentatum occultaret, Ducem copiarum in Oriente militantium deſignauit. Is amicitiâ non cum Leontio ſolùm, ſed cum Marco viro ſpectato & Pamprepete contractâ, in partibus Orientis commoratus eſt.

X. THEODORICVS AMALVS REX GOTHORVM PVGNAT PRO ZENONE.

Idem verò narrat, quòd Leontius Tarſi Ciliciæ Imperator renunciatus fuerit, & quem fructum iſta ex tyrannide ſua perceperint, cùm Theodoricus vir genere Gothus & apud Romanos in magno honore habitus Dux cùm noſtris, tum exteris copijs ſtipatus contra eos miſſus eſſet. hæc de his Euagrius, qui ex eodem auctore tradit, hos iniuſtè à Zenone perſecutionem eſſe perpeſſos, coactoſque quodammodò in hoſtes conuerti ex amicis de Imperatore benemerentibus. Hæc quidem occaſione Calendionis Antiocheni Epiſcopi à nobis ex Euagrio ſunt recenſita; quòd dictum ſit, eodem auctore Calendionem calumniam poſſum de conſpiratione ſeu fauore his præſtito, fuiſſe in Oaſim relegatum. Hæc autem hoc anno cœpta, ſequenti conſummata ſunt, poſt quem Theodoricus ob res benè geſtas meruit Conſulatum, atque equeſtrem in foro ſtatuam, vt ſuo loco inferiùs dicetur: in ſequentem hæc enim annum eſſe propagata videntur, quo ob res benè geſtas idem Theodoricus Conſul eſt deſignatus.

XI. DEFVNCTO TIMOTHEO ELECTVS IOANNES ALEXAN. EPISC.

Iam verò ad res Alexandrinas oratio ſe connectat. Ex litteris quidem nuper recitatis Simplicij Pontificis ad Acacium Conſtantinopolitanum Epiſcopum hoc anno datis, certum habetur, eodem anno diem obijſſe Timotheũ Catholicum Epiſcopum Alexandrinum, cùm ſediſſet annos viginti tres, interpolatis tamen vicibus, cùm inde ſæpè expulſus fuerit: ita quidem & Liberatus Diaconus [d], qui & totidem ſedi eius annos tribuit ac menſes ſex. Tunc autem coëuntes in vnum Ægypti Epiſcopi ex communi conſenſu elegerunt Ioannem hominem Orthodoxum, de quo plura ſuperiùs dicta ſunt: ſed huic Zeno Imperator impulſu Acacij aduerſatus eſt, eo prætextu, quòd diceret ipſum adiurâſſe, non futurum aliquando, vt in Alexandrinum Epiſcopum elegi pateretur. His Imperator addidit longè deteriora, cùm non erubuit contra eumdem Ioannem in ſedem reſtituere nefandum illum Petrum Mogum hæreticum anteà pulſum.

d Liberat. Dia. in Brev. cap. 16.

XII.

Iam verò diu ſub Catholico nomine latens hypocriſis, omni ſepoſita verecundia, procax exilit, & vt furia debacchatur. Sanè quidem tamquam portentum accidit, vt Zeno Imperator, qui nuper eiectos Catholicos reſtituerat, & expulerat intruſos hæreticos, ita mutatus ſit; & quod Acacius Conſtantinopolitanus Epiſcopus, cuius arbitrio ipſe Imperator regi videbatur, qui paulo antè aduerſus Baſiliſcum certamen pro fide Catholica inijt, cogens illum reſtituere eiectos Catholicos, modò idem vice verſâ, pulſis inſignibus Orthodoxis, in Pontificiam cathedram hæreticos reſtituendos curârit. Latuerunt ita quidem de ſede Antiochena Simplicium Papam: Verùm explorata habuit, quæ Alexandriæ facta ſunt, ex legatione miſſa à Synodo Alexandrina, quâ Ioannis electionem cõfirmandam ab ipſo Romano Pontifice petierunt: de quibus ipſe expoſtulans, mox ad Acacium dedit epiſtolam [e], eum redarguens, quòd de rebus adeò magni momenti nihil ſcripſiſſet, quòd ex credito ipſo officio Vicariæ præfecturæ Apoſtolicæ ſedis quàm nauiter præſtare debuiſſet. Epiſtola autem ſic ſe habet:

e Simpl. epiſt. 17. tom. 1. ep. decret.

Simplicius Epiſcopus Acacio Epiſcopo Conſtantinopolitano.

XIII.

Miramur pariter & dolemus, ita in tua dilectionis animo diſſimulatam lacerare [*] *curam charitatis & fidei, vt cùm Christianiſſimus Imperator pietatis & religionis inſtinctu affandi me & de cauſis Eccleſiaſticis conſulendi fideles atque ſolertes internuncios deſtinaret; ipſe & alterna gratia & vigilantia paſtoralis oblitus, nec alloqui nos volueris, nec de his, quæ ad Catholicæ veritatis cuſtodiam pertinebant, duxeris inſtruendos. Atque ideò, frater cariſſime, quæ non immeritò cernis liberâ affectione culpari, potiore diligentia repenſanda cognoſce, proinde delegatum tibi munus impendens: ſenſus tuos prudenter attolle, & pro tuendis Chalcedonenſis Synodi conſtitutis vehementer inuigila, ne per negligentiam deſidiamque, noſtram ſubrepatur gregibus Domini lethale diſpendium.* hæc tam inſtanter Simplicius Papa ab Acacio exigit, quòd ei (vt dictum eſt ſuperiùs) delegauerat vices ſuas. Sed pergit dicere de rebus Alexandriæ geſtis:

* latitare

XIV. ROMANI PONTIFICIS ESSE CONFIRMARE PATRIARCHAS.

Nuper ab Aegyptia Synodo, quæ & numero plurima & fidei Catholicæ eſſet communione ſuffulta, atque ab ipſo omni propemodum clero Alexandrinæ ſedis ad nos ex more relatio miſſa patefecit ſanctæ memoriæ fratrem, quondam & Coepiſcopum noſtrum obijſſe Timotheum: inque eius vicem conſonâ Fidelium voluntate Ioannem, cui, ad ſacerdotium conſtare crederentur omnia, ſubrogatum: & nihil omnino reſtare videbatur, niſi vt Deo noſtro gratias agentibus nobis atque gaudentibus, vt ſine ſtrepitu, quòd Catholicus in defuncti miniſterium ſucceſſiſſet Antiſtes, Apoſtolica quoque moderationis aſſenſu poſtea ſumeret firmitatem.

XV.

Cùm ecce ſecundum conſuetudinem mihi talia diſponenti, tranquilliſſimi Principis ſcripta ſunt reddita, quibus memoratum tamquam periurij reum (quod fraternitati quoque tuæ non eſſe diceretur incognitum) ſacerdotio perhiberet indignum: illicò retraxi pedem, & meam reuocans ſuper eius confirmatione ſententiam, ne quid contra tantum ac tale teſtimonium præproperè feciſſe iudicarer. hæc cùm adeò diſertis verbis de confirmatione Epiſcopi Alexandrini Simplicius dicat: puto, lector, intelligis veterem morem, vt non haberetur firma ratave Alexandrini, ſicut nec Antiocheni noui Antiſtitis electio, niſi illa à Romano Pontifice confirmaretur: cùm eius rei causâ mox ijdem electi, & Synodi quæ elegerât, ſtatim poſt creationem eorumdem (vt ſæpiùs factum vidimus) mittere ſolerét ad ipſum Romanum Pontificem legationem cum fidei profeſſione, vt quæ per ipſos acta eſſent, ab eodem Romano Pontifice confirmarentur. ante hæc autem haud idonei illi habebantur, vt ipſis reliqui Epiſcopi communicarent, quibus nondum Romanus Antiſtes communicâſſet. At proſequamur quæ ſunt reliqua Simplicij Papæ epiſtolæ ad Acacium iuſtas ingerentis querelas de Petro Mogo, quem ex litteris Imperatoris audiſſet promouendum in ſedem Alexandrinam:

XVI.

Sed illud me non mediocriter facit attonitum, quòd ijſdem litteris ſuis (Zeno ſcilicèt Imperator) *Petrum, qui hæreticorum ſocius dudum extitiſſe probetur & princeps, (quod conſcientiam*

dilectio-

dilectionis tuæ meminimus non latere, inſtructioneſq́; ipſas, quibus fuerit confutatus, noſſe confidimus: quemque etiam dubium non ſit adhuc extra communionem durare Catholicam: (ſæpeq́; nos de eodem ex illa vrbe pellendo ſcripſiſſe, ſit certum,) ad præfatæ Eccleſiæ regimen exiſtimet prouehendum: cùmq́; prohibitat rectæ fidei definitionibus conuenire, à cuius vtique (ſicut ſuperiùs dixi) conſortio tam degit extraneus, quàm ab eius communione diſcretus eſt:

NON SINE SATISFACTIONE RECIPIENDI HÆRETICI. *At quam nunc ſi redire contendit, niſi per ſatisfactionem Chriſtianis regulis competentem, non poteſt introire: ac proinde non ad faſtigium ſacerdotalis dignitatis accedere, ſed medelæ, quæ poſt pœnitudinem præbenda eſt, conſequenter aptari animæ ſuæ cupiens, reconciliatus auxilium, non gradum ſummi honoris affectans, qui diu conuincitur fuiſſe peruerſus: ne per ſpeciem remeantis, non remedium ſinceræ ſaluationis inquirat, ſed facultatem propagandæ prauitatis inueniat: quo facto non hunc magis ab errore detrahimus, quàm perniciem Fidelibus irrogamus: eoq́; modo Chalcedonenſis Synodi ſtatuta violantes, aditum ſæuâ populatione graſſandi in Eccleſiam lupis rapacibus aperimus.*

XVII. *Denique ab eiſdem ipſis, cum quibus olim à Catholica participatione diuiſus eſt, Pontifex dicitur poſtulari: vt ſatis euidenter appareat, non eos rectam fidem velle; ſed in Præſule proprio nefandi dogmatis quærere poteſtatem, neque inter ipſos & veraciter ſentientes pax inde poſſit fida generari: vnde hæreticarum mentium creſcit funeſta damnatio *, & Catholicorum ſuccedit miſeranda captiuitas.*

* dominando

HORTATVR SIMPLICIVS ACACIVM *Tantis igitur malis atque periculis pro ſacerdotij qualitate, & Catholicæ prædicationis intuitu, vt quâ potes ratione vehementer obſiſtas, maximis vndique rebus aſtringeris. Nec dilectioni tuæ id fas eſt ſegniùs operari, quod ad animæ tuæ cauſam, honoris æſtimationiſq́; reſpectum non dubitas pertinere.*

XVIII. *Opportunitatibus ergo repertis, clementiſſimi Principis voluntatem inceſſabiliter pro fide Catholica ſupplicando & ab his ſedulò reuocare, quæ noxia ſunt dogmati Chriſtiano, & ſecundum hæc, quæ mandamus, informare crebrò, inque eam partem, quæ amica ſit veritati, potiùs inſtare non deſinas; & (vt S. Timotheum venerandus Apoſtolus Paulus [a] inſtituit) opportunè, importunè, obſecrando, inſinuando, exponendoq́; nullatenus allegare ceſſabis: & nobis ſubinde, quæ gerantur, quæve gerenda ſint, veraciter indicare: vt creditorum tibimet diſpenſatione Dominicâ talentorũ in hac multiplicatione fidelis ſeruus oſtendaris, ſi non tantùm in Eccleſia, cui præſides, ſed vbicumque potueris, pro vnitate Catholica & paternis definitionibus ſuadere non ceſſas. Data Idibus Iulij, Seuerino V. C. Conſule.* Iunxit his eiuſdem argumenti litteras ad Zenonem Imperatorem Simplicius Papa, vt ipſe teſtatur in alijs ad eumdem poſteà datis litteris; ſed non extant.

[a] 2. Tim. 4.

XIX. ACACII SVSPECTVM SILENTIVM. Acacius verò nec his acceptis, quicquam ad Simpliciũ Papam reſcripſit, vtpotè qui pro ſubrogandis ac promouendis hæreticis ſolicitùs apud Imperatorem agebat. Quamobrem expletis iam menſibus quatuor, rurſus eum Simplicius excitat dormientem, immò coërcet hominem ad malum vigilantem: nam ſicut de Iuda, dicendum illud de Acacio fuit [b]: *Aduerſarius noſter non dormit, ſed leuauit contra me calcaneum ſuum.* Sic igitur per Reſtitutum quemdam poſtremas has ad ipſum perbreues quidem, ſed aculeatas menſe Nouembri litteras [c] dedit, quibus in primis aperit animi ſui angorem, in quo verſatur:

[b] Ioan. 13.

[c] Simpl. epiſt. 18.

Dilectiſſimo fratri Acacio Simplicius.

XX. RVRSVM AD ACACIVM SIMPLICIVS. *Cogitationum ferias non habemus: nec enim quieſcere nos cauſa permittit; quam ſi relinquamus, apud Chriſtum Dominum noſtrũ, cuius intereſt, inexcuſabiles ſumus. Et mirum eſt, dilectionem tuam, tot emenſis temporibus, & tot opportunitatibus inde venientibus, nihil ad nos de Alexandrina Eccleſia, quæ tam grauiter quatitur, inſtruere voluiſſe: cùm monere te nec increpatio noſtra deſtiterit, vt participata ſolicitudine litteras meas apud Chriſtianiſſimũ & clementiſſimum principẽ præſentibus tuæ dilectionis proſequereris alloquijs: & inſtituti veteris memor, in Orthodoxorum defenſionem nobiſcum ſic ſemper incumberes, ne quiſquam noſtrum, Chriſtianâ plebe pereunte, reatum deditionis incurrat, & mercenarius potiùs videatur eſſe, quàm paſtor. Vnde hortamur dilectionem tuam, vt opportunè & importunè pijs auribus inſinuare non deſiſtas, quatenùs remotis ſcandalis, quæ in Alexandrinam Eccleſiam recidiuis auſibus irruerunt, pax optata reddatur, & celeriter vigilantiæ tuæ profectus, poſthabitis difficultatibus, inducatur. Data octauâ Idus Nouembris, Seuerino Conſule,* directa per Reſtitutum.

XXI. ACACII FACINORA IN CALENDIONEM. Sed fruſtra Simplicius Papa clamat, incaſſumque laborat excitare & ad prælium in hæreticos prouocare Acacium iam transfugam & in caſtris aduerſariorum militantem. Quæ autem inter hæc affectata ſilentia fouerit aſpidum oua, idem præuaricator Acacius exitus demonſtrauit, cùm ex ijs reguli eruperunt, dum egit, vt Petrus Cnapheus, pulſo Calendione, reuocaretur Antiochiam, & Petrus Mongus in ſedem Alexandrinam, electo Ioanne, iterum intruderetur Epiſcopus, ambo venenati colubri, truculentæ beſtiæ, faces hæreticorum. Exclamauit contra hæc poſt Simplicium Felix Papa, atque poſt Felicem ſæpè Gelaſius aduerſus eumdem Acacium in epiſtola ad Fauſtum: *Quibus* (inquit) *canonibus quibuſue regulis Calendion excluſus eſt, vel primi vrbium diuerſarum ſacerdotes?* & in epiſtola ad Epiſcopos Dardaniæ de eodem Acacio: *Quâ Synodo tertiæ ſedis Epiſcopum ſanctùm Calendionem fecit expelli; ac nihilominùs eidem Petrum iam hæreticum manifeſtum, vt eidem palàm nec ſe communicare prætenderet, ſuâ paſſus eſt diſpoſitione ſuſtinui?* idem rurſus de eodem in epiſtola ad Orientales hæc eadem refricat & inculcat.

XXII. QVID ACACIVS IN IOANNEM EPISCOPVM ALEXANDRINVM. De ſede autem Alexandrina, pulſo inde Epiſcopo Orthodoxo Ioanne, & ſuffecto nefario Petro, hæc idem Gelaſius ad Fauſtum: *Quâ in Synodo, vel ſecundum cuius Synodi formam Alexandrinam Ioannem de Eccleſia, cui ordinatus fuerat, expulerunt, qui nullis cauſis euidentibus, nec antè conuentus, nec poſteà prouocatus, etiam in iudicio competenti potuit accuſari? Quod ſi dicunt: Imperator hoc fecit. Hoc ipſum quibus canonibus, quibus regulis eſt præceptum? Cur huic tam prauo facto conſenſit Acacius: cùm auctoritas diuina dicat* [d]*: Non ſolùm qui faciunt praua, reos eſſe, ſed etiam qui conſentiunt facientibus?* Et ad Epiſcopos Dardaniæ, in eumdem Acacium dum rurſum inuehitur, ait: *Dicat ergo, quâ ipſe Synodo ſecundæ ſedis Antiſtitem, qualemcumque, certè Catholicum & à Catholicis ordinatum, nec fide Catholica aliquando impetitum, duxerit excludendum: & hæreticum manifeſtum Petrum ſua quoque executione damnatum Pontifici Catholico permiſerit ſubrogandum?* hæc ad eos Gelaſius, quæ & fuſiùs eſt proſecutus in epiſtola ad Orientales.

[d] Rom. 1.

XXIII. ACACIVS OB COMMVNEM IN IOANNEM VNIVERSAM TVRBAT ECCLES. Sed cur ita Acacius commotus fuerit contra Ioannem creatum Epiſcopum Alexandriæ Orthodoxum, Liberatus Diaconus ſic narrat [e]: *Ioannes Talaida de ordinatione ſua neglexit per ſuos Synodicas litteras Acacio Conſtantinopolitano Epiſcopo deſtinare: habens enim amicum Illum* (qui ante quadriennium geſſerat Conſulatum) *ſupradictum Magiſtrum Officiorum, ei de ſua ordinatione ſcripſit: ſcribens etiam Principi, quatenùs per Illum Magiſtrum omnis eius cauſa diſponeretur, putans eum Conſtantinopoli permanere. Mandauit ergo Magiſtrianoli litteras Synodicas, delegans ei omnia cum illius facere voluntate. Contigit autem tunc Illum Magiſtrum ab Imperatore Zenone mitti Antiochiam, vt teneret Leontium, qui illic ab exercitu cum voto Verinæ Auguſtæ fuerat ordinatus.* hæc cùm dicat Liberatus, corrigendum eſt ex his Marcellini Chronicon, cùm Leontij tyrannidem recenſet poſt annos duos: quod & ſuperiùs admonuimus. Pergit verò idem Liberatus cœptam ſemel de Ioannis legatione narrationem:

[e] Liberat. Diac. Breu. cap. 7.

XXIV. *Cumq́; Magiſtrianus, qui fuerat à Ioanne miſſus, non inueniſſet Illum Magiſtrum: neque Acacio, neque Imperatori litteras obtulit, ſed perrexit Antiochiam. Poſt hæc Acacius audiens de ordinatione Ioannis, & contriſtatus, quia Synodicas epiſtolas non direxiſſet, & vnà faciens cum Gennadio Epiſcopo parente beati Timothei, volentes ei nocere, trahebant * apud Zenonem, & accuſabant eum, habentes adiutores patronos Petri Mongi, quaſi opportunus Epiſcopatui non eſſet Ioannes: eò quòd iam, viuente Timotheo Catholico, tractauerit exire de Eccleſia, & ab ipſo ſuaderetur idem Timotheus, vt ſuſciperet Dioſcorum in Dyptichis poſt mortem: Petrum autem amabilem in populo, & poſſe eum in communionem populum congregare. Occurrerunt quidam à Petro, volentes quaſi fieri vnitatem; quod iucundiſſimè accepit Acacius, & Imperatori præſentauit, & perſuaſit ei, vt ſcriberet Apollonio Auguſtali & Duci Pergamio, vt Ioannes expelleretur ab Alexandrina ſede; quaſi eum contra ſuum iuramentum, quod in regia ciuitate dedit, arripuiſſet: cooperaretur Petro Mongo,*

* tractabant

ACACIVS LABORAT PRO PETRO MONGO.

vt re-

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

vt remaneret in ſede: nec priùs hoc faceret, niſi ſuſciperet Enoticon Principis, Synodicas deſtinaret epiſtolas Conſtantinopolitano Acacio, & Simplicio Romano, & cæteris Archiepiſcopis. Acacius verò, promittente Petro facere vnitatem, nec adhuc implente legitimè, nomen eius in Dyptichis recitari permiſit, tamquam iam Alexandrini Præſulis in ſede Catholica poſiti.

XXV. *Ioannes Talaida iudicatur à Zenone ab Epiſcopatu pelli. Acacius auxilio patronorum Petri perſuaſit Zenoni, vt fieret Enoticon: ad cuius perlationem, ſeu profeſſionem, ſuſcepit communicantes ſibi clericos Petri hæreticos & laicos electos Conſtantinopoli. Communicauit etiam Petrus Mogus his, qui deſcenderunt cùm Enotico. & Acacio Synodicam ſcripſit epiſtolam, & ab eo recepit.* hæc Liberatus de cauſa & progreſſu rerum Acacij aduerſus Ioannem; cùm non eſt veritus ſui animi explendæ vindictæ causâ vniuerſam Orientalem Eccleſiam perturbare ac funditùs perdere, ipſamque fidem Catholicam peſſumdare, atque ſacroſanctam Chalcedonenſe Concilium penitùs labefactare. Quanta in re vna, bone Deus, abſurda, quantaque monſtra ſimul oborta cernere fuit! Imperatorem ſuâ ſponte deponere Catholicum legitimè ordinatum ſacerdotem, & hæreticum prouehere; recipere in ſedem damnatum & depoſitum hæreticum, idque facere abſque Synodo, inconſultoque qui eum damnauerat, Romano Pontifice; inſuper nomen eius in tabulas referre Eccleſiaſticas, hæcque omnia abſque vel oblata ſaltem ab eo fidei Catholicæ confeſſione: & quod cunctis his portentis deformius videri poterat, illud fuit, ab Imperatore de fide ſanciri decretum; ſed & quod magis horrendum apparuit, ab eodem laico homine inferri in Epiſcopos & omnes alios Orthodoxos anathema: hæc quidem pauenda adeò viſu monſtra Acacius primò concepit, ſed Zeno Auguſtus peperit. At quodnam qualeve fuerit edictum illud Zenonis, quod Vnitiuum voluit appellari, ex Euagrio hîc deſcribamus[a]:

QVOT ABSVRDA ADMISSA SIMVL.

a Euag. l. 3. cap. 14.

XXVI. *Zeno Imp. Cæſar, Pius, Victor, Triumphator, Max. ſemper Auguſtus, reuerendiſſimis Alexandriæ, Ægypti, Libyæ, & Pentapolis Epiſcopis, clericis, monachis, & laicis S.*

ZENONIS EDICT. CONCILIATRIX.

Quoniam pro certo ſcimus Imperium noſtrum à ſincera ſolùm & vera fide tum initium habuiſſe, tum ſtabilitum eſſe, tum robur ac præſidium, quod expugnari nequit, ex ea ſumpſiſſe (quam quidem fidem diuini numinis inſtinctu trecenti decem & octo ſancti Patres Nicææ congregati expoſuerunt, quam etiam confirmârunt centum & quinquaginta ſancti Patres Conſtantinopoli coacti) noctes dieſque non precibus ſolùm, ſed ſtudio omni & legibus ſanciris laborauimus, vti ea in ſancta Catholica & Apoſtolica Dei Eccleſia, quæ vbique terrarum eſt, quæque immortalis & ſempiterna noſtri Principatus quaſi parens eſt, plenè perfecteque explicetur: piuſque Dei populus in pace & diuina concordia perſeuerans, gratas acceptaſque precationes vnà cum ſanctiſſimis Epiſcopis & clero pietati deditiſſimo, monaſteriorum præpoſitis & monachis, Deo pro noſtri Imperij conſeruatione offerat. Nam ſi præpotens Deus & Saluator noſter Ieſus Chriſtus, qui ex ſancta Virgine Maria Deipara carnem ſumpſit & natus eſt, & noſtras conſentientes laudes & cultum, quem ei tribuimus, approbet, lubenſque & quaſi parato animo excipiat; non modò omnia aduerſariorum genera fracta debilitataque concident, verùm etiam alij omnes mortales ſuam ipſorum ceruicem iugo noſtri Imperij, proximè ac ſecundùm Deum, ſponte ſubijcient: & pax cuiuſque commoda, æquabilis aeris temperatio, fructuum cuiuſque generis abundantia, aliaque omnia, quæ ſunt ad humanæ vitæ vſum accommoda, affatim ſuppeditabuntur.

XXVII. *Iam igitur cùm conſtet inter omnes, nos Imperiumque Romanum ſinceræ fidei ſubſidio conſeruari: afferuntur nobis libelli ſupplices à pijs monaſteriorum præfectis, eremitis, & alijs reuerendiſſimis viris, qui nos vehementer obteſtantur, vt ſanctiſſimis Eccleſijs reſtituatur concordia, membraque membris coniungantur, quæ hoſtis probitatis dæmonum longiſſimo temporis ſpatio dirimere pro virili laborauit: pro certo perſuaſus, ſi corpus Eccleſiæ concordiæ vinculis firmè cohærens impugnaret, ſe ſuperatum iri. Nam quia membra Eccleſiæ non coaleſcebant, factum eſt, vt infinitæ hominum multitudines, quas temporis longinquitas tot annorum curriculis ex hac vita exemerit, partim baptiſmatis lauacro carentes mortem obierint, partim diuinæ communionis minimè factæ participes, ex corporis cuſtodia (quod nemo homo vitare poteſt) emigrârint: quinetiam cædes ferè infinitæ inde factæ, & non terra modò, verùm etiam aër copioſa ſanguinis effuſione inquinatus. Quotus quiſque ergo eſt, qui non optarit iſta corrigi, eòque ſtatum reduci meliorem?*

AFFECTAT PACEM TVRBATOR QVIETIS.

XXVIII *Quocirca dedimus operam, vt vos intelligatis, tum omnes vbique Eccleſias non aliud ſymbolum, vel doctrinam, vel deciſionem fidei, vel fidem, quàm ſanctum ſymbolum, de quo diximus trecentorum decem & octo Epiſcoporum; quod centum quinquaginta Patres, quos ſupra commemorauimus, confirmârunt, aut habuiſſe, aut habere, aut habituros eſſe, aut ſcire alios habere. Quòd ſi quiſquam aliud habeat, eum alienum ab Eccleſia exiſtimamus. Nam hoc ſolo noſtrum Imperium (vti docuimus) conſeruari confidimus; idemque ipſum populi amplexati, ſalutari Spiritûs ſancti illuſtrantur lumine; ſacroque baptiſmatis lauacro tinguntur: idem quoque aſſenſi ſunt ſancti Patres in Concilio Epheſino congregati, qui impium Neſtorium & eius erroris fautores miniſterio Eccleſiaſtico abdicârunt. Cui etiam vnà cum Eutychete (vterque enim fidei decretis, quæ diximus, repugnat) anathema denunciamus, approbamuſque ea, quæ duodecim capita dicuntur Cyrilli piæ memoriæ ſanctæ & Catholicæ Eccleſiæ Alexandrinæ Archiepiſcopi.*

XXIX. *Nam confitemur, vnigenitum Dei Filium Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum verè incarnatum eſſe, conſubſtantialem Patri ſecundùm diuinitatem, ſecundùm humanitatem nobis conſubſtantialem, deſcendiſſe de cœlo, carnem ſuſcepiſſe à Spiritu ſancto & Maria Virgine Deipara: vnum eſſe, non duo. Vnius enim eſſe dicimus & miracula, quæ edidit, & paſſiones, quas in carne ſuſtinuit. Eos autem, qui eum diuidunt, aut naturas eius confundunt, aut carnem ſuſcepiſſe imaginariam introducunt, omnino reijcimus. Quippe incarnatio ſine labe peccati ex Deipara re verâ facta, acceſſionem alterius Filij non effecit. Nam manet Trinitas, etiam cùm vna Trinitatis perſona, nempe Deus Verbum, incarnata ſit. Quare cùm exploratum habeamus, cùm omnes ſanctas vbique & Orthodoxas Eccleſias, tum earum Præſides Deo cariſſimos, tum noſtrum Imperium nullum aliud Symbolum, aliamve fidei deciſionem, præter Symbolum, de quo ſumus modò locuti, vel admiſiſſe, vel admittere velle; abſque vlla hæſitatione nos ad concordiam reducamus. Iſta quidem certè vobis ſcripſimus, non vt nouaremus fidem, ſed vt vobis de fide penitùs perſuaderemus. Cuique autem, qui aliud quiddam vel ſenſerit, vel ſentiat, ſeu iam, ſeu aliàs, ſeu in Concilio Chalcedonenſi, ſeu in alio quouis Concilio, anathema indicimus, maximè verò omnium Neſtorio, Eutycheti, & illorum doctrinæ fautoribus.*

ZENONIS FIDEI VELATA PROFESSIO.

CHALCEDONENSIS CONCILII EXPLOSIO.

XXX. *Quocirca vos ſpirituali matri Eccleſiæ adiungite, atque ſecundùm vnam ſolamque fidei deciſionem trecentorum decem & octo ſanctorum Patrum nobiſcum vnà diuinâ in ea communione fruimini. Nam ſacroſancta veſtra mater Eccleſia tum vos ingenuos ſuos filios amplecti cupit, tum veſtram diu optatam dulcemque vocem audire deſiderat. Properè igitur vos ad eam recipite. Nam ſi hoc præſtiteritis, non modò Domini Saluatoris & Dei noſtri Ieſu Chriſti beneuolentiam vobis conciliabitis, verùm etiam à noſtra celſitudine magnam laudem conſequemini.* hactenùs Zenonis Enoticon, quo (proh nefas!) anathema infertur in Chalcedonenſe Concilium. At ſi effectum conſideres, nempe proſcriptionem Concilij Chalcedonenſis, quid minus habuit ab impia Baſiliſci tyranni Encyclica Zenonis Enoticon? quibus planè intelligas, quàm fraudulenta fuerit cum detrimento Catholicæ fidei pax ſancita, eademque hiſce litteris promulgata.

XXXI. Iſta ne cudit Acacius in ſecreto cubiculo, quæ voce præconis Zeno promulgat? quod enim tacuit, cuius erat obſiſtere & reclamare, ſatis ſuperque ipſo hæc eſſe facta auctore cunctis innotuit. Proh pudor! Iſte ne ille, qui Baſiliſco eadem conanti, ſacerdotali conſtantiâ, fulcitâ auctoritate illius, cuius gerebat vices, Romani Pontificis, viriliter obſtitit? Quò infelix proruit diræ ambitionis furijs agitatus? Vnde quàm iuſtiſſima ea fuit querela Gelaſij aduerſus eumdem expoſtulantis, quòd cùm Baſiliſco viriliter reſtitiſſet, Zenoni in eamdem impietatē prolabenti minimè obſtitiſſet, quin potiùs impuliſſet.

XXXII. Vidiſti fidei naufragium, Eccleſiarum ruinam, cladem infelicium Orthodoxorum, ſacrorum canonum abrogationem, ſancitam tacitam abdicationem Synodi Chalcedonenſis, inuerſa iura, euerſa Catholica dogmata,

affe-

affectos ignominia Patres, irriſas traditiones Eccleſiæ, Apoſtolicam læſam auctoritatem, ſpretam ſedis Pontificiæ maieſtatem, peſſumdatam funditus Chriſtianam religionem, exturbatamq; penitùs Eccleſiaſticam diſciplinam, dum laicus homo fidei decreta ſancit Epiſcopis, & claues poteſtatis ſuffurans latro, in non obtemperantes anathema violentus intorquet. Sed conſidera velatam fraudem. Simulat ſe Imperator cum Neſtorio damnare etiam Eutychetem, quo doceret ſe non eſſe hæreticum, qui auctorem hæreſis Eutychetem condemnet. At numquid ſatis ad hæreſis proſcriptionem vnius potuit eſſe damnatio, quæ quam plurimos habuiſſet acerrimos defenſores? Cur non cum Eutychete hęreſim quoque ipſius & omnes, qui eam ſecuti eſſent, vel ſequerentur, pariter condemnauit? Et cum ſcribat Enoticon illud ad Alexandrinos, cur ne verbum quidē habuit de damnatione Dioſcori Eutychiani erroris anteſignani? Satis igitur, puto intelligis ſanctionem pacis & reconciliationis edictū intra ſe gladios peracutos occuluiſſe ad necem Orthodoxorum, & propinatum aureum calicē Babylonis intùs continuiſſe blaſphemias.

ZENO SIMVLAT DAMNARE EVTYCHIANAM HÆRESIM.

XXXIII De Zenone quidem illud dixerim atque firmiter aſſeuerârim, ex his, quæ præceſſerunt Imperium, & quæ poſteà ſunt ſubſecuta, ſatis oſtenſum fuiſſe ipſum ſemper hæreticum, illorumque patrocinium modò palàm, modò clāculo ſuſcepiſſe: ad breue autem temporis ſpatium, vt à Baſiliſci tyrannide ſibi Imperium vindicaret, ſe ſimulâſſe Catholicum, atq; tamdiu eam ſuperinductā laruam pietatis præ ſe tuliſſe, quoadusq; ipſum cerneret eſſe firmiter ſtabilitum; exuiſſe autem illam poſtmodum, vbi ex ſententia proſperè cuncta ſe viderit conſecutum. Mos hic vetus eſt hæreticorum, ad tempus ſimulare ſe eſſe Catholicos, & oſtentare extrinſecùs pietatem, donec de religione faciens lenocinium, potiatur optatis. At quænam ſecuta ſint, accipe:

ZENO AVG. PERFIDVS SEMPER.

XXXIV *Petrus Mogus* (inquit Euagrius [a]) *epiſtolam recepit* (ipſum Enoticon ſcilicèt) *eique ſubſcripſit: pollicetúrq; ſe eos, qui partes aduerſarias ſequebantur, admiſſurum. Poſteà ergo cùm celebris cōuentus Alexandriæ ab vniuerſo populo ageretur, & ad vnum omnes epiſtolam Zenonis de concordia admitterent: Petrus quoque eos, qui ſtabant à Proterio, recepit; & concione apud populum in Eccleſia habitâ, epiſtolam Zenonis de concordia legit.* hæc Euagrius. At quid præter hæc ſceleſtus? Simulac in ſede poſitus eſt, propanauit ſepulchrum Timothei Catholici Epiſcopi nuper defuncti, eiuſque corpus inde dimouens, aliò proiecit potiùs, quàm tranſtulit, vt ex litteris Felicis Papæ ad Acacium datis ſuo loco recitandis apparet. hæc quidem Alexandriæ geſtæ ſunt.

a Euagr. l. 3. c. 13.

PETRVS MOGVS PVBLICAT ZENONIS ENOTICON.

XXXV. Cùm verò ob tale promulgatum edictum maximus ab Orthodoxis tumultus excitaretur in ipſum Imperatorem, quòd Chalcedonenſe Cōcilium viſus eſſet ignominiâ affeciſſe, atque tacitè abrogâſſe: rurſus Proteus Zeno, in quā mutat formam; induit forinſecùs pietatem, quâ contegat latentem intrinſecùs lupum; tali ſibi vti arte opus eſſe cōſiderans, ſi regnare velit. Quid facit? ne ab Orthodoxis proclamaretur hæreticus, ſe vindicem demonſtrare conatus eſt eiuſdem Concilij Chalcedonenſis, cuius cauſa ſimulat ſe Catholico Ioanni Alexandrino infenſum eſſe, quòd in ſuſpicionem (vt calumniabatur) adductus eſſe videretur, non recipere Chalcedonenſe Concilium: Nam audi, quid de eo Liberatus Diaconus habet [b]:

b Liberat. Diac. c. 18.

XXXVI *His* (inquit) *itaque geſtis, Epiſcopus quidem Antiochiæ ſuſcepit Synodicam Ioannis Talaidæ Epiſcopi Alexandrini, quam per Magiſtrianum miſerat cum illo Magiſtro. Imperator autem putans, quòd Ioannes Epiſcopus non ſanè ſaperet de Concilio Chalcedonenſi, ſed omnia ſimulatè ageret, concilio Acacij ſcripſit litteras Pergamio Duci, & Apollonio Auguſtali, vt pelleret quidem Ioannem Talaidam, inthronizaret autem Petrum ſuſcipientem Enoticon, & clericos Timothei Catholici, & quam tranſmiſit Synodicam Acacio & Simplicio Romano. Deſcenderunt ergo Alexandriam Abbas Ammon, & qui cum illo pro Petro deferentes apices Imperiales. Et quidem Petrus inthronizatur ab omnibus.* hæc Liberatus. Sic igitur videas, Catholicum eſſe pulſum eo falſo prætextu, quòd non reciperet Concilium Chalcedonenſe, cuius idem erat validiſſimus aſſertor & propugnator: contrà verò, manifeſtum hęreticum Petrum illius Synodi aduerſarium, ſeu Catholicum eſſe in ſedem euectum.

PETRVS PROMOVETVR IN SEDEM ALEXANDRINAM.

XXXVII. Ita quidem inter eos res videtur fuiſſe compoſita, vt quod negaret factis, ore tamē profiteri viderentur Chalcedonenſe Concilium: quod tantùm ab hæreticis exigere videbatur ipſe Imperator, nec non Acacius Conſtantinopol. Epiſcopus. Hinc planè accidebat, vt in gratiā hæreticorum Petrus Mogus Concilium illud damnaret; probaret verò, vt ab Orthodoxis beneuolentiam eo modo captaret. De quo hæc habet Euagrius [c]: *Iſte Petrus homo fraudulentus, verſutus, & temporibus inſeruiens, minimè in vna perſiſtit ſententia: ſed modò Concilium Chalcedonenſe anathemate damnauit, modò palinodiam cecinit, idemq; ipſum Concilium omnibus ſuffragijs approbauit.* hæc ipſe. Intueris lector, ludum hæreticorum aliud re, aliud verbis agentium, nec idem præſtare factis, quod verbis; ſed per occaſiones varias, diuerſas ac planè contrarias eaſque nouas ſubinducere ſibi formas: vt planè ludificatione quadam intuentium oculos perſtringere videantur, dum non idem ſemper, ſed diuersè admodùm de religione ſentire, & ad horas fermè fidem mutare noſcantur. Ita planè eiuſmodi ventorum impulſibus hinc inde ferri ſemper hæreſis conſueuit, vt quæ nullius pondere veritatis conſtans firmaque ſubſiſtat: ſicque ex ſua ipſius leuitate iurè argui poſſit erroris. Qui igitur aduerſus Chalcedonenſe Concilium hactenùs decertauit hæreticus Petrus Mogus, accepto Zenonis Enotico, quo trium tantùm profeſſione Conciliorū tenebatur adſtrictus: ad præſeferendam tamen ſpeciem aliquam pietatis, quâ poſſet decipere Orthodoxos, impudenter nimis hiſce literis ad Acacium ſcriptis, profitetur ſe Chalcedonenſis Concilij eſſe conſtantiſſimum aſſertorem. recitat eas Euagrius, quæ ſic ſe habent [d]:

c Euagr. l. 3. c. 17.

HÆRETICA VARIETAS FELLIS.

XXXVIII. *Summus omnium Deus tuam ſanctitatem pro tantis tuis laboribus & vigilijs ſuſceptis compenſet: qui tot annorum temporis curriculo, non modò fidem ſanctorum Patrum obſeruâſti, ſed etiam eamdem ſine intermiſſione palàm prædicando confirmâſti: Ad quā roborandam, Symbolum à trecentis decem & octo ſanctis Patribus aptè compoſitum animaduertimus, ſecundum quod ſymbolum baptizati credidimus & credimus: quod etiam centum & quinquaginta ſancti Patres, qui Conſtantinopoli in vnum conuenerant, notum fecerunt. Proinde tu aſſiduè omnibus præiens vt dux, ſanctam Dei Eccleſiam traducis ad concordiam: nobis denique firmiſſimis rationibus perſuades, nihil in ſanctiſſimo & generali Concilio actum cōtra iſta Patrum decreta, ſed ea, quæ erant olim Nicææ à ſanctis Patribus ſancita, hoc Concilio conſenſu omnium confirmata eſſe. Nos igitur quoniam nihil in fide nouatum inuenimus, noſtrâ ſponte illi conſenſimus, credimuſq;.*

d Euagr. l. 3. c. 17.

PETRI EPISTOLA AD ACACIVM.

XXXIX *Attamen non ſumus neſcij, monachos quoſdam, qui noſtræ fraternæ concordiæ inuident, tuis pijs auribus quædam inculcâſſe conuicia, quæ tuam ſanctitatem non adeò facilè offendere potuerunt: Primum, quòd reliquias ſanctiſſimi & beatiſſimi noſtri Patris Timothei Archiepiſcopi in alterum locum tranſtulimus: quam rem nec Deo acceptam, nec legibus conſentaneam eſſe prædicant. Deinde ad alterum crimen tranſiliunt, quod vt commentitium, ita priore multò deterius eſt. Nam qui fieri poteſt, vt nos Concilium Chalcedonenſe anathemate damnemus, cùm idem credendo cōfirmemus? Tuæ enim pietati minimè obſcuram aut incognitam eſſe arbitror populi, qui apud nos eſt, æmulationem, monachorumq; leuitatem rebus nouis ſtudentium, qui vnà cum alijs quibuſdam ſceleratis hominibus ab Eccleſia refugere cogitârunt, populumq; inde auellere conati ſunt.*

XL. *Quamobrem veſtris precibus adiuti, litteras haſce excogitauimus, quæ huic malo ſint remedio, quæque de auctoritate Concilij Chalcedonenſis nihil detrahant; pro certo perſuaſi, nihil in eo nouatum eſſe. Atque quo tum ſimplicibus perſuaderemus, tum vt illi, qui nobiſcum vnà verſabantur, pro defenſione idem ipſum dicerent, effecimus: in quod quidem negotium cùm aſſiduè incumberemus, exiguo momento populi animum repreſſimus. Illud etiam veſtra ſanctitas intelligat, velim, quòd adhuc etiam monachi non deſinunt diſſeminare zizania, ſibiq; quoſdam homines, qui numquam vixêre in monaſterio, velut inſtrumenta ſibi adiſciſcere, & circumcurſando rumores varios contra nos & contra pacem Eccleſiæ Chriſti diſſipare: nihilq; nobis permittere, ſicut canones & decus*

etiam

etiam ſanctæ Catholicæ Dei Eccleſia poſtulat, obire: ſed efficere, vt noſter populus nobis potiùs imperet, quàm pareat: omniaq; moliuntur, quæ Deo indigna ſunt & indecora.

XLI. *Spes eſt igitur, tuam ſanctitatem diuiniſſimo totius Orbis terræ domino Imperatori de omnibus ſignificaturam, effecturamq; vt decretum ab illius clementia illis tribuatur, quod ea, quæ ſunt conſentanea Eccleſiaſticæ tranquillitati (quæ cùm Deo, tum Imperatori congruens eſt) præſcribat, ad eum ſanè finem, vt omnes in illis rebus acquieſcant.* hactenùs Petri Mogi ad Acacium litteræ: quibus illud planè fraudulentum detegitur initum eſſe conſilium, atq; ita inter eos ex conſenſu tranſactum, vt ſic ſubſcribendum daretur Zenonis Enoticon, in quo nulla mentio, niſi cum dedecore fieret Concilij Chalcedonenſis, quo ex illo poſſent conciliari hęretici aduerſarij Chalcedonenſis Concilij: ſed tamen ne ex aduerſo excludi viderentur Catholici eiuſdem Concilij defenſores, actũ eſt inter eos, vt Concilium Chalcedonenſe haberetur in ore; & tamen ne hæretici indignè ferrent, cùm opus eſſe viderent, illud ipſum anathemate condemnarent: quod idem Petrus viſus eſt egregiè præſtitiſſe. Teſtatur enim Liberatus Diaconus[a], non ad Acacium tantùm, ſed & ad Simplicium Papam Petrum Mogum dediſſe literas, quibus ſignificaret, poſſeſſorem ſe eſſe Chalcedonenſis Concilij. Vidiſti ſubdolas artes, obtectas fraudes, velata commenta, ſimulata ſtudia, delibuta melle venena, conficta que omnia opera hæreticorum: quibus intelligas militare eos ſub eo duce, qui pater eſt mendacij appellatus; & aduersùs eum, qui Veritas eſt, Chriſtum, inire certamen.

FRAVDES HÆRETICORVM.

a Liberat. Diacon. Breu. c. 18.

XLII. Sed quid actum? Comprehenſus eſt aſtutus in aſtutia ſua: dum enim eâ vſus eſt arte Petrus ad Catholicos decipiendos & hæreſi addicendos, perdidit ex ſuis quamplurimos, qui ſeorſum ab ipſo ſine capite conuenêre; de quibus ſcribit iſta Leontius[b]: *Vnione factâ, Petrus apud Alexandrinos in honore præcipuo erat, probatoq; vnionis illo ſcripto, in ſolio ponitur* Alexandrino, nec iam ampliùs in occulto, ſed palàm erat Epiſcopus. Quidam tamen nimio contra Synodum Chalcedonenſem odio impulſi, ſeceſſionem à Petro faciunt, nec cum illo communicabant ob eam cauſam, quòd vnionis ſcripto probato, Synodum anathemate manifeſto non fuiſſet execratus. Atque hi vocantur Acephali, capite carentes, quod Patriarcham ſuum minimè ſecuti, ſeorſum communicarent. Hinc Petrus, qui populum multipliciter ſcindi videret, tandem Synodum Chalcedonenſem palàm anathematizare cogitur: quò fiebat, vt pariter & vnionis ſcriptum reciperet, & palàm anathemati Synodum ſubijceret. Verùm nec ſic quidem Acephali cum eo communicabant, quòd ab initio ſcriptum vnionis approbâſſet, non anathematizata Synodo.* hæc Leontius.

b Leont. de ſect. act. 5.

ACEPHALI VNDE DICTI.

* ſolio potitur.

XLIII. Ex his omnibus ſatis planè perſpicuè intelligi, quàm inconſultè Chriſtiani Principes, quauis ratione, niſi abdicatâ penitùs hæreſi, tranſigant cum hæreticis: & quã procul abhorreas à veritate & ſimplicitate Catholica, vt religio ſe velamentis obtegi atque traduci mendacijs & fictionibus patiatur, cùm lucis auctore gaudeat: contra verò hæreſes vulpecularum more latibula quærant, ac lucem fugiant. Quæ autem poſt fuerint conſecuta, dicemus ordine temporis anno ſequenti: iam verò, quæ ſunt anni huius Simplicij res geſtæ, videamus.

XLIV. Hoc eodem anno, decimo Kal. Iulias, Simplicius ſcriptâ epiſtolâ[c] ad Ioannem Rauennatem Antiſtitem, acri eum reprehenſione perſtringit de adhibita vi Gregorio, cùm promouit ad presbyteratum, non vt honoraret, ſed vt inuidiâ è loco priſtino dimoueret: Huic verò idem Simplicius gubernandam tradidit Mutinenſem Eccleſiã, ne quid Ioannes eidem in poſterum negotij importunè faceſſeret: ſed & eidem Gregorio triginta ſolidiorum redituum poſſeſſionem ad Rauennatem pertinentem Eccleſiam, dum viueret, impertiri iuſſit. Ex qua quidem epiſtola, non aliunde, quã ab Apoſtolica ſede manâſſe priuilegia Rauennatis Eccleſiæ, æquè poſſumus intelligere, dum ſi illis abutatur, ablaturum ſe in ea fore minatur. At quænam illa eſſent, æquè demonſtrat, nimirùm vt præeſſet Epiſcopus prouinciæ Æmilienſis. Increpans igitur hæc ait: *Priuilegium meretur amittere, qui permiſſa ſibi abutitur poteſtate.* & in fine: *Denunciamus, ſi poſthac quicquam tale præſumpſeris & aliquem ſeu Epiſcopum, ſeu presbyterum, ſeu diaconum inuitum facere forte credideris, ordinationes tibi Rauennatis Eccleſiæ vel Æmilienſis noueris auferendas.* Sed pluribus dictum eſt ſuperiùs, ſtropham & commentum eſſe, quod aſſeritur, per Valentinianum Imperatorem aucta eſſe iura & diœceſim Rauennatis Eccleſiæ.

c Simplic. Papa ep. 10 tom. 1. epiſt. decr.

SIMPLIC. IOANNEM RAVENNATEM ACRITER ARGVIT.

XLV. Reperitur idem Simplicius Papa ſcriptâ epiſtolâ ad Zenonem Hiſpalenſem Epiſcopum, ſuas illi vices in omnibus Hiſpaniarum Eccleſijs delegâſſe: ſed quòd careat illa Conſulibus, nec ob id certo anno reddi potuerit, hic ad finem rerum Simplicij ipſius meminiſſe voluimus; quã quidem peruigil ipſius Papæ Simplicij ſtudium oſtenditur, dum videlicet ſub gladio Erulorum exiſtens, non prętermitteret ſolicitudinem externarum, quæ eſſent longè poſitæ, Eccleſiarum ſub Gothica ſeruitute gementium. Ipſa autem perbreuis epiſtola ſic ſe habet[d]:

ZENO EPISCOPVS HISPALENSIS VICARIVS APOSTOLICÆ SEDIS.

d Simplic. epiſt.

Dilectiſſimo fratri Zenoni Simplicius.

XLVI. *Plurimorum relatu comperimus dilectionem tuam feruore Spiritûs ſancti ita ſe Eccleſiæ gubernatorem exiſtere, vt naufragij detrimenta, Deo auctore, non ſentiat. Talibus idcircò glorianteis indicijs, congruum duximus vicariâ ſedis noſtræ te auctoritate fulciri; cuius vigore munitus, Apoſtolicæ inſtitutionis decreta, vel ſanctorum terminos Patrum nullo modo tranſcendi permittas: quoniam dignâ honoris remuneratione cumulandus eſt, per quem in his regionibus diuini crEſcere innotuit cultus. Deus te incolumem cuſtodiat, frater cariſſime.* hæc Simplicius more maiorum vbique per vicarios Catholicæ Eccleſiæ præſidens: nam vidimus eiuſdem teſtificatione, in Orientalibus moderandis Eccleſijs Acacio Conſtantinopolitano Epiſcopo ſuas vices delegâſſe; quod & in alijs regionibus eſſe factum facilè poſſumus intelligere, licèt quę ex multis perpaucæ remanſerunt Simplicij Papæ litteræ, tantummodò iſta nos doceant.

XLVII. Hoc eodem anno, ſub Conſulatu Seuerini, decimo octauo Kal. Decembr. habita eſt Synodus Turonenſis, cui præfuit S. Perpetuus eius ſedis tertius Epiſcopus à S. Martino, ſextus[e] numeratus Turonenſium Epiſcoporum: eidemq; Synodo interfuerunt aliquot ex Epiſcopis, quos diximus conueniſſe ad Concilium Andegauenſe ſub Talaſſio eius Eccleſiæ Epiſcopo, qui etiam ille creditur, qui huic Concilio Turonenſi abſens ſubſcripſit. Cur autem non poſuerimus ipſum ſub Conſulatu illo Seuerini, qui habet collegam Dagalaiphũ, anno videlicet Chriſti 461. vt propoſueramus, cùm de Concilio Andegauenſi ſermonem habuimus anno 453. quæ proximè dicentur de feſto die, ad quem vocati ſunt Epiſcopi, atque de ſancto perpetuo Turonenſi Epiſcopo, facient manifeſtum. Sanciti in eo reperiuntur canones tredecim ſpectantes ad Eccleſiaſticam diſciplinam. Quod autem hoc Concilium celebratum dicatur Turoni dictâ die, cùm (vt ibi narratur) ad ſacratiſſimam feſtiuitatem Receptionis S. Martini Epiſcopi conueniſſent: quænam hæc ſolemnitas fuerit, diximus in Notis ad Romanum Martyrologium[f]. Sed mirum quidem, quòd Gregorius eiuſdem Turonenſis Eccleſiæ Epiſcopus, cùm dies feſtos recenſet, qui hoc tẽpore in ea Eccleſia agerẽtur, nullam de Receptione habeat mentionẽ; ait enim[g]: *Solemnitas huius baſilicæ triplici virtute pollet, id eſt, Dedicatione Templi, Tranſlatione corporis Sancti, Ordinatione eius Epiſcopatûs: hanc enim quarto Nonas Iulias obſeruabis: Depoſitionem verò eius tertio Idûs Nouembris eſſe cognoſces.* hæc ibi.

e Greg. Turon. lib. 10. c. 31.

f Die 11. Nouembr.

g Greg. Tur. lib. 2. c. 14.

XLVIII Porrò diem Ordinationis ſimul agi cum die Tranſlationis, docet idem Gregorius in libro,[h] quem ſcripſit de Miraculis S. Martini. Cæterùm Receptionem S. Martini eandem eſſe cum Tranſlatione putamus; cùm videlicet è priſtino loco perangusto in ampliorem baſilicam eius venerandum corpus receptum eſt: ad quam ſolemnitatem inuitati ſunt Epiſcopi, qui huic Synodo interfuerunt: hoc namque tempore ipſam fuiſſe abſolutam baſilicam, Sidonius, qui de ea carmen ſcripſit, ſatis admonet: cùm tamen ex ſupputatione annorum Turonenſium Epiſcoporum poſt ſanctum Martinum à Gregorio facta, hic eſſent numeranda primordia eiuſdem Perpetui Epiſcopatûs: ſed Acta Concilij repugnãt, quod hoc anno ponitur celebratum per

h Greg. Tur. lib. Mirac. S. Mart. c. 16

TRANSLATIO SIVE RECEPTIO S. MARTINI

a Greg. Tur. lib.2. c.14.

XLIX.

BASILICA S. MARTINI A S. PERPETVO ERECTA.

* h. locus.

* Aliqua deſunt.

cum poſt abſolutam baſilicam à Perpetuo erectam, de qua Gregorius iſta habet [a]:

*Cùm virtutes aſſiduas ad ſepulchrum eius fieri cerneret: cellulam, quæ ſuper eum fabricata fuerat, videns paruulam, indignam talibus miraculis iudicauit. quâ ſubmotâ, magnam ibi baſilicam, quæ vſque hodie permanet, fabricauit, quæ abeſt * à ciuitate paſſus quingentos quinquaginta: habet in longum pedes centum ſexaginta, in latum ſexaginta: habet in altum vſque ad cameram pedes quadraginta quinque feneſtras in altario, vigintiduas in capſo: viginti columnas * . . . . . quadraginta vnas: in toto ædificio feneſtras quinquaginta duas, columnas centum viginti, oſtia octo, tria in altario, quinq; in capſo.* erat quod nominat Capſum, ea baſilicæ pars amplior, quam alio nomine Gremium dictam inuenies, incipiens à cancellis primarij altaris (quod Sãctuarium dici conſueuit) vſq; ad ianuas, quibus Fideles ingrediuntur in Eccleſiam; dictum Capſum à κάψα, cuius eſt diminutiuum κάψιον, de quibus vocibus Suidam conſule. Hæc de baſilica, in quam receptum eſt corpus S. Martini: è priori enim cellula fuiſſe ſublatum, quæ de ea idem auctor ſubdit his verbis demonſtrant paulò pòſt, cùm ait: *Et quoniam camera cellulæ illius prioris eleganti opere fuerat fabricata: indignum duxit ſacerdos, vt eius opera deperirent, ſed in honorem beatorum Petri & Pauli illam conſtruxit baſilicam, in qua cameram illam affixit, & multas alias baſilicas ædificauit, quæ vſque hodie in Chriſti nomine conſtant.* hæc Gregorius de Perpetuo, quem ex nobiliſſimo Senatore atque ditiſſimo ad eius Eccleſiæ regimen poſt Euſtochium ipſius propinquum vocatum fuiſſe, alibi tradit [b], vbi & de facta in nouam baſilicam tranſlatione meminit.

b Greg. Tur. lib.10. c.31.

L.

Optauit in eadem baſilica idem Perpetuus carmen inſcribi; quod vt à Sidonio Apollinari fieret, rogauit: præſtitit id ipſe lubenti animo; quod in epiſtola ad Lucentium ſcripta deſcriptum extat, vbi hæc præmiſit de templo ab eo conſtructo [c]: *Baſilicam ſancti Pontificis confeſſoriſq; Martini Perpetuus Epiſcopus, digniſſimus tanto prædeceſſore ſucceſſor, multùm priori, quæ fuit hactenùs, capaciorem, nouauit. Magnum eſt (vt ferunt) opus nominandumq;, quod in honorem tali viri factum talis vir feciſſe debuerit. Huius me parietibus inſcribere ſupradictus ſacerdos hoc epigramma compellit, quod recenſebis, vt eſt in his quæcunque depoſcit priuilegio charitatis imperioſiſſimus. Atq; vtinam molis illius pompam, ſiue donaria nihil huius obſequij turpet oblatio. Quod ſecùs fore plurimùm timeo; niſi forſitan interea omnia venuſta ſic epigrammatis iſtius fœditas placeat, vt niger naeuus candido in corpore, qui quidem ſolet ſic facere riſum, quod accipere ſuffragium. Sed quid hinc ampliùs? pone fiſtulas ipſe paſtorias, & elegia noſtræ, quia pede claudicat, manum porrige.*

c Sidon. li. 4. epiſt. 18.

DE CARMINE SIDONII INDITO BASILICÆ

Martini corpus totis venerabile terris,
In quo poſt vitæ tempora viuit honor,
Texerat hic primùm plebeio machina cultu,
Quæ confeſſori non erat æqua ſuo:
Nec deſiſtebat ciues honorare pudore
Gloria magna viri, gratia parua loci.
Antiſtes ſed qui numeratur ſextus ab ipſo,
Longam Perpetuus ſuſtulit inuidiam,
Internum renouens modici penetrale ſacelli,
Amplaq; tecta leuans interiore domo.
Creuerunt q; ſimul, valido tribuente patrono,
In ſpatijs ædes, conditor in meritis,
Quæ Salamoniaco potis eſt confligere templo,
Septima quæ mundo fabrica mira fuit.
Nam ſi gemmis, auro, argento ſi ſplenduit illud,
Iſtud tranſgreditur cuncta metalla fide.
Liuor abi mordax, abſoluanturq; priores:
Nil mouet, aut addat garrula poſteritas.
Dumq; venit Chriſtus populos qui ſuſcitet omnes,
Perpetuò durent culmina Perpetui.

hactenùs inſcriptio de noua baſilica à ſancto Perpetuo erecta. ad eundem etiam extat eiuſdem Sidonij epiſtola [d], cùm ipſi petenti concionem habitam in electione Epiſcopi Bituricenſis miſit.

d Sidon. li. 7. epiſt. 9.

LI.

Huic ſimile idem cecinit carmen, ſed alio metro, de baſilica Lugdunenſi à S. Patiente eius ciuitatis Antiſtite excitata, quod extat [e]. Ad cuius Eccleſiæ dedicationem cùm ex more complures eiuſdem prouinciæ Epiſcopi conuenissent, Fauſtus Epiſcopus Regienſis habuit concionem, cuius auditor idem Sidonius fuit eximius laudator [f]. Eſt quidem admiratione dignum, his temporibus, cùm ſub barbarorum gladio Galliæ laborarent, ſanctos Epiſcopos in ædificatione baſilicarum plurimos fuiſſe, perinde atq; ſummo degerent in otio & libertate. Inuigilaſſeque eoſdem in inſtauranda Eccleſiaſtica diſciplina, certum eſt. Nam vt non recedamus à S. Perpetuo, de quo agi cœptũ occaſione Turonenſis Concilij, quod (vt vidimus) congregatum hoc anno; vide, quibus ille ſuam Eccleſiam excoluit ſacris inſtitutis: quæ verbis iſtis recitat Gregorius Turonenſis [g]:

e Sidon li. 2. epiſt. 10.

f Sidon. li. 9. epiſt. 3.

g Greg. Tur. hiſt. Franc. lib. 10. c. 31.

LII.

IEIVNIA A S. PERPETVO POPVLO PRÆSCRIPTA.

Hic inſtituit ieiunia vigiliaſq; qualiter per circulum anni obſeruarentur, quod hodie quoque apud nos retinetur ſcriptum; quorum ordo hic eſt:

De ieiunijs.

Poſt Quinquageſimam, nempè Pentecoſten, *quartâ & ſextâ feriâ vſque ad natalem S. Ioannis.*

De Kalendis Septembris vſque ad Kalendas Octobris, bina in ſeptimana ieiunia.

De Kalendis Octobris vſque ad depoſitionem domni Martini, bina in ſeptimana ieiunia

A depoſitione domni Martini vſq; ad Natalem Domini, terna in ſeptimana ieiunia.

De natali S. Hilarij vſq; ad medium Februarium, bina in ſeptimana ieiunia. hæc de ieiunijs S. Perpetuus inſtituit, præter illa, quæ vniuerſalis Eccleſiæ auctoritate ab omnibus & vbique cuſtodirentur, vt Quadrageſimæ ieiunia & alia. Subdit hæc inſuper de vigilijs ab eodem S. Perpetuo indictis, deſignatis pariter locis, in quibus eadem agi deberent, videlicet:

VIGILIÆ A S. PERPETVO TVRON. POPVLO PRÆSCRIPTÆ.

Natali Domini in Eccleſia primaria ſcilicet:

Epiphania in Eccleſia.

Natali ſancti Ioannis ad baſilicam S. Martini.

Natali ſancti Petri Epiſcopatûs (quẽ dicimus Cathedram) *ad ipſius baſilicam.*

Sexto Kalendas Aprilis in Reſurrectione Domini noſtri ad baſilicam domni Martini.

Paſcha in Eccleſia. moris namque fuiſſe videtur eius Eccleſiæ, vt præter mobile Paſcha, diem celebraret, quã crederetur Dominus ſurrexiſſe.

Die Aſcenſionis in baſilica S. Martini.

Die Quinquageſima, nempe Pentecoſtes, *in Eccleſia.*

Paſſione ſancti Ioannis ad baſilicam in Baptiſterio.

Natali ſanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli ad ipſorum baſilicam.

Natali S. Martini ad eius baſilicam.

Natali S. Symphoriani ad baſilicam domni Martini.

Natali S. Lidorij ad eius baſilicam.

Natali S. Hilarij ad domni Martini baſilicam.

hactenùs de vigilijs atque ieiunijs: quibus commendetur eius populi in Chriſtianæ religionis cultu laudabilis obſeruantia, redarguaturq; ſimul oſcitantia fide tepeſcentium Chriſtianorum: pariterque antiquæ conſuetudinis cuſtoditus vſus ad poſteros tranſmiſſus intelligatur, quo (vt ſuo loco ex Tertulliano diximus) ſolerent Epiſcopi ſubditis ſibi Fidelibus indicere ieiunia atq; vigilias. Subdit his Gregorius de alijs ab eodem Perpetuo erectis Eccleſijs. Porrò ipſius natalis dies anniuerſariâ celebratione non in Eccleſia tantùm Turonenſi, ſed in Orbe Occidentali recurrit ſexto Idûs Aprilis.

LIII.

DE TEMPORE OBITVS S. SEVERINI NORICORVM APOSTOLI.

Hoc eodem anno ex hac vita migrare contigit clariſſimum illum à Deo miſſum ad Noricos & alias finitimas nationes Apoſtolum S. Seuerinum, de quo plura ſuperiùs pro ratione temporis dicta ſunt. Licèt autẽ Eugipius Abbas eius diſcipulus, qui res ab eo geſtas quàm fideliſſimè poſteris tradidit, quo potiſſimùm anno Domini, quibuſve Conſulibus ipſe deceſſerit, expreſſè non dicat: ſatis tamen ex ipſius ſcriptis veritas temporis conſignari poſſe videtur. Dum enim poſt victos Rugos, vinctos ductos eorum Regem atq; Reginam in Italiam ab Odoacre Rege teſtatur, additq; iterum aduerſus Fridericum Regis filium ab eodem Odoacre Rege ſuum miſſum eſſe germanum, qui illo fugato tranſtulit gentem illam in Italiæ Re-

giones,

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

giones, quando & ſacræ eiuſdem Sancti reliquiæ pariter per eius diſcipulos tranſlatæ fuêre (quod factum eſſe patebit anno Domini quadringenteſimo octogeſimooctauo) cumque idem auctor dicat annos ſex manſiſſe ante tranſlationem in ſepultura eiuſdem Sancti venerandum cadaueriam certâ numeri deductâ notâ, affirmare opus eſt, ipſum hoc anno eſſe defunctum.

LIV. Quænam autem præceſſerint eius obitum, præſtat hîc ex eodem fideliſſimo ſcriptore narrare: atq; primùm quæ inter ipſum & Alemannorum Regẽ tranſacta ſunt, in medium afferemus, ait enim Eugipius [a]: *Batauis appellatur oppidum inter vtraq; flumina, Rhenum videlicet atq; Danubium, cõſtitutum, vbi beatus Seuerinus cellulam paucis monachis ſolitò more fundauerat, eò quòd ipſe ſæpiùs illuc rogatus à ciuibus adueniret, maximè propter Alemannorum incurſus aſſiduos, quorum Rex Gibuldus ſummâ cum reuerentia diligebat: qui etiam quodam tẽpore ad eum videndum deſideranter occurrit. Cui ſanctus obuiam, ne aduentu ſuo eam ciuitatem prægrauaret, egreſſus eſt, tantaque conſtantiâ Regem allocutus eſt, vt ille tremere coram eo vehementius cœperit, ſecedensq; ſuis exercitibus indicârit, nunquam ſe nec in re bellica, nec aliqua formidine tanto fuiſſe tremore concuſſum.*

a Eugip. Vit. S. Seuerini, c. 19.

LVI. *Cumq; Dei famulo daret optionem imperandi, quæ vellet: rogauit doctor piiſſimus, vt ſibi potiùs præſtiturus gentem ſuam à Romana vaſtatione cohiberet, & captiuos quos tenuerat, gratanter abſolueret. Tunc Rex conſtituit, vt ex ſuis aliquem dirigeret ad id opus maturius exequendum. Statimq; miſſus Amantius diaconus, è veſtigio Regem ſubſequitur, eiusq; præ foribus excubans aduentus multis diebus non potuit nunciari. Cuius pro re, quâ directus fuerat, non peractâ, triſtiſſimo reuertenti, apparuit quidam effigiem ſancti præferens Seuerini: qui eum minaci compellatione perterritum ſequi ſe iuſsit. Cumq; pauens & concitus ſequeretur, peruenit ad ianuam Regis, ſtatimq; dux ille præuius ex oculis mirantis euanuit.*

LV. GIBVLDVS REX ALEMANNORVM CVLTOR SANCTORVM. *Verùm Regis internuncius diaconum, vnde eſſet, vel quid expectaret, interrogat. Ille rem breuiter inſinuans, oblatis Regi, percepiúsq; remeauit epiſtolis. Dimiſſus igitur, reuexit ferè ſeptuaginta captiuos; inſuper promiſsionis Regis gratiam deferens, quâ ſe ſpopondit, cùm diligenter eam prouinciam peragrârit, remiſſurum quantas in eadem repertus fuiſſet numerus captiuorum. Pro quare ſanctus Lucillus presbyter poſtmodùm deſtinatus magnam miſerorum copiam ex captiuitate reuocauit.* hæc Eugipius de rebus S. Seuerini cum Alemannis: qui poſteà iterum Romanos bello laceſſentes, ab iiſdem licèt longè diſpari militum numero, orante pro eis eodem Seuerino, quomodo victi ſint, idem auctor pluribus narrat; quæ nos breuitati conſulentes, ſicut alia plurima, prætermittimus, ad eius obitum recenſendum feſtinantes.

LVII. Sed remorantur adhuc nos, quæ his ſimilia de eodem Alemannorum Rege leguntur in rebus geſtis omni fide conſcriptis S. Lupi Trecenſis Epiſcopi, ad quarum finem iſta leguntur [b]: *Omnes quidem Gentium Reges ei præſtabant reuerentiam, ſed ſpecialiùs tamen à Rege Gebaudio* (ita enim ibi legitur pro Gibuldo) *eximia ei fuit exhibita obedientia: Namque Brionenſes, quos olim captiuos abduxerat Alemannorum immanitas, literis à beato viro acceptis, non illectus cupiditate, non prædâ hominum captus, non auri pondere nec pretio victus, ſed regiâ dignitate ſublimis liberati reſtituit, hoſtili ſeruitute abſolutos, & nimia iam dominationis acerbitate preſſos, tanquam deuotus Reipublicæ miniſter, in eum ſtatum, quem legibus omnes amiſerant, reuocauit priſtinâ dignitate donatos.* hæc ibi. At de Alemannorum Rege ſatis.

b Apud Sur. tom. 4. die 29. Iul.

LVIII. Verùm ad Seuerinum reuocetur oratio: de cuius obitu, qui hoc anno contigit, antequàm Eugipius agat [c], quæ idem Regem Rugorum & Reginam admonuit, præmittit his verbis: *Poſt multos agones & diuturna certamina cùm ſe eidem beatus Seuerinus de hoc ſæculo tranſiturum, Domino reuelante, ſenſiſſet, memoratum Rugorum Regem Febam cum vxore eius crudeliſſima nomine Giſa ad ſe venire commonuit: quem cum ſalutaribus exhortatus eſſet affatibus, vt ita cum ſibi ſubiectis ageret, quo ſe iugiter cogitaret pro ſtatu regni ſui rationem Domino redditurum; aliiſq; verbis intrepidè monuiſſet; protentâ manu Regis pectus oſtendens, Reginam his interrogationibus arguebat: Hanc (inquit) animam, Giſa, an aurum, argentumq; plus diligis? Cumq; illa maritum ſe diceret cunctis opibus anteferre: vir Dei ſapienter adiecit: Ergo (inquit) deſine innocentes opprimere, ne illorum afflictio veſtram magis diſſipet poteſtatem: etenim manſuetudinem regiam tu ſæpè conuellis. At illa: Cur (inquit) nos ſic accipis, ſerue Dei? Cui ipſe: Conteſtor (ait) vos ego humillimus iam profecturus ad Dominum, vt ab iniquis actibus temperantes piis inſiſtatis operibus. Hucuſque regnum veſtrum auctore Domino proſperatum eſt: iam ex hoc vos videritis. His monitis Rex cum coniuge ſufficienter inſtructi, vale dicentes ei, profecti ſunt.* Ita quidem Seuerinus, inſtar Hieremiæ [d], ad quem Dominus: *Conſtitui te ſuper Reges & Principes,* barbaros Reges ſæpè increpando perterruit, coêgitq; iuſſa capeſcere, à quibus reſilientes mox diuina conſecuta eſt vindicta: nam (vt de aliis taceamus) iſti ipſi cùm ſancti ſenis piis monitis non paruiſſent, poſt annos quinque vincti captiuique ducti ſunt in Italiam, ab Odoacre Rege, vt inferiùs ſuo loco pluribus dicetur. Sed pergit Eugipius de obitu dicere:

c Eugip. vit. S. Seuerini, c. 40. QVÆ S. SEVERIN. AD RVGORVM REGEM ET REGINAM.

d Hier. 1.

LIX. VATICINATIO S. SEVERINI DE FVTVRA TRANSMIGRATIONE. *Tunc Sanctus non deſinebat de ſuæ migrationis vicinia ſuos alloqui dulcedine charitatis, quod quidem facere nec ante ceſſauerat. Scitote (inquit) fratres, ſicut filios Iſraël conſtat ereptos eſſe de terra Ægypti, ita cunctos populos terræ huius oportet ab iniuſta barbarorum dominatione liberari. Etenim omnes cum ſuis facultatibus de his oppidis emigrantes, ad Romanam prouinciam abſque vlla ſui captiuitate peruenient. Sed mementote præcepti ſancti Ioſeph [e] Patriarchæ, cuius ego indignus & infimus vos atteſtatione conuenio. Viſitatione viſitabit vos Dominus, tollite oſſa mea hinc vobiſcum: quod non mihi, ſed vobis eſt profuturum. Hæc quippe loca nunc frequentata cultoribus in tam vaſtiſſimam ſolitudinem redigentur, vt hoſtes æſtimantes auri ſe quippiam reperturos, etiam mortuorum ſepulturas effodiant. Cuius vaticinii veritatem euentus rerum præſentium comprobauit. Leuari verò ſuum corpuſculum Pater ſanctiſſimus pietatis prouidus argumento præcepit, vt dum generalis populi tranſmigratio proueniret, ſecum indiuiſa fratrum, quos acquiſierat, congregatio proficiſcens obtentu memoriæ eius in vno ſocietatis ſanctæ vinculo permaneret. Diem etiam, quo tranſiturus eſſet idem beatus Seuerinus è corpore ante duos, ſeu ampliùs annos hâc ſignificatione monſtrauit.*

e Exod. 1.

LX. QVID IN FRATREM REGIS SEVERINVS. *Præterea Fredericus à fratre ſuo Rugorum Rege Feba ex paucis, quæ ſuper ripam Danubii remanſerant, oppidis vnum acceperat à Fauianis, iuxta quod S. Seuerinus (vt retuli) commanebat. Ad quẽ cùm idem Fridericus ex more ſalutaturus accederet, cœpit ei Chriſti miles iter ſuum enixiùs indicare, ſub conteſtatione hæc proloquens: Noueris me (inquit) quantociùs ad Dominum profecturum: & idcircò moneo te præcauito, ne me diſcedente, aliquid horum, quæ mihi commiſſa ſunt, attaminare pertentes, & ſubſtantiam pauperum captiuorumq; contingas, indignationem Dei (quod abſit) tali temeritate ſenſurus. Sed Fridericus inſperatâ commonitione perculſus: Cur, inquit, hâc conteſtatione confundimur, cùm nos optemus tantis orbari præſidiis & ſancta largitioni tua, quæ omnibus nota eſt, conferre aliquid deceat, non auferre; quatenus ſolitâ, ſicut & pater noſter Fletheus, tuâ merear oratione muniri, qui experimento didicit ſanctitatis tuæ meritis ſe fuiſſe ſemper adiutum. Et ille: Qualibet (inquit) occaſione cellulam meam volueris lædere, & hîc ſtatim probabis, & in futuro ſolues, quam non opto, vindictam. Tunc Fridericus promittens ſe Chriſti famuli monita ſeruaturum, remeauit ad propria.*

LXI. *Doctor verò dulciſſimus non ceſſabat ſuos alloqui per monita diſcipulos, dicens: Confido de gratia Domini mei Ieſu Chriſti, quia vobis in opere ſuo durantibus, & mea memoria placata ſocietate cõiunctis, æternæ vitæ bona tribuet, nec præſentium ſolatia denegabit. Nonis itaq; Ianuarii cœpit leuiter lateris dolore pulſari; quo durante per triduum, medio noctis tempore fratres adeſſe præcepit: quos de corpore ſuo commonens & paterna informatione corroborans, inſtanter ac mirabiliter talia proſecutus aiebat: Filii in Chriſto chariſſimi, &c.*

LXII. OBITVS S. SEVERINI. *Poſt huiuſmodi igitur ædificationis alloquium cunctos per ordinem ad oſculum ſuum iuſsit accedere, & ſacramento communionis accepto, fleri ſe penitus prohibet; totumq; corpus ſigno Crucis extrema manu conſignans, vt pſallerent, imperauit. Quibus mœroris ſuffuſione cunctantibus, ipſe Pſalmum protulit ad canendum: Laudate Dominum in ſanctis eius & dicto. Omnis ſpiritus laudet Dominum: ſexto Iduum Ianuariarum die in hoc verſiculo, noſtris vix reſpondentibus, quieuit in Domino. Quo ſepulto, credentes omnimodò ſeniores noſtri quæ de tranſmigratione prædixerat, ſicut & multa alia, prætereire non poſſe: locellum ligneum parauerunt, vt*

cùm prænunciata populi tranſmigratio prouenißet, prædictoris imperata complerent.

LXIII. BARBARICA TEMERITAS A DEO PVNITA. *Fridericus verò beati Seuerini morte compertâ, pauper & impius barbarâ cupiditate ſemper immanior, veſtes pauperibus deputatas & alia nonnulla credidit auferenda. Cui ſcelen ſacrilegium copulans, calicem argenteum cæteraq; altaris miniſteria præcepit auferri: quæ cùm impoſita eſſent ſacris altaribus, nec auderet directus villicus ad tale facinus manus ſuas extendere; quendam militem Auitianum nomine compulit diripere memorata; qui quamuis inuitus præcepta perficiens, mox tamen inceſſabiliter vexatus omnium tremore membrorum dæmonio quoq; corripitur. Is ergo velociter conſilio meliore correxit errata: ſuſcepto namq; profeßionis ſanctæ propoſito, in inſula ſolitudine armis cæleſtibus mancipatum militiæ commutauit officium. Fridericus autem immemor conteſtationis & præſagij ſancti viri, abraſis omnibus monaſterij rebus, parietes tantùm, quos Danubio non potuit tranſferre, dimiſit: ſed mox in eum vltio denunciata peruenit. Nam intra menſis ſpatium à Friderico fratris filio interfectus, prædam pariter amiſit & vitam.* hic finis viri ſacrilegi: reliqua autem, quæ ad S. Seuerini translationem pertinent, dicturi ſumus ſuo loco inferiùs. Sed redarguendus hîc ille, qui penes plures error inualuit, dum eum appellant Epiſcopum Noricorum, quem numquam voluiſſe Epiſcopatu initiari, Eugipius eius diſcipulus diſertis verbis affirmat.

LXIV. IVSTA AVCTORIS IN HÆRETICOS COMPELLATIO. Ad hoc ipſum (clamare liceat) viuum ſemperque manens omnium virtutũ digniſſimum exemplar digito Dei inſcriptum (quot enim miracula per ipſum Deus edidit, tot quiſque verè dixerit eſſe notas ampliſſimas diuinę manûs operâ exaratas) ad hoc ipſum, inquam, prototypum prouoco filios deſertores, quo ſentiant quantum abhorreãt à pura illa religione, fideq; Catholica, quam acceperunt maiores ipſorũ à viro ſanctiſſimo; qui iure licèt Noricorum Apoſtolus nominetur, tamen non ſolùm Noricis, ſed & Batauis, Vindelicis, Rugis, & alijs Euangelium prædicauit ſequẽtibus Apoſtolicis ſignis: vt planè nihil minus in his habuiſſe viſus ſit à cæteris Apoſtolis. Quo cũ eædem nationes tanto glorientur inſtitutore; quid eſt, quòd quamplurimi ex ipſis, poſthabitâ rectâ veráq; miraculis etiam oſtenſâ doctrinâ, conuerſi ſunt ad recentiorũ fabulas hæreticorum? *Currebatis benè*: (ſic liceat Apoſtoli[a] eos verbis à fide refugas compellare) *Quis vos impediuit veritati non obedire? Perſuaſio hæc non eſt ex eo, qui vocauit vos.* cuius rerum præclarè geſtarum auctorem habetis adeò probatum, vtpotè qui ſcripſit ea, quæ vidit, & tantâ quidem fide, vt non audeant eum veſtri eijcere, imò laudent, celebrent, atq; commendent[b]. Hæc autem obiter aduerſus apoſtatas à Catholica religione dicta ſunto: cũ tamen ſciamus ijſdem in locis adhuc ſupereſſe, qui eadem, quæ Seuerinus, retineant, defendantque Catholica dogmata, & eius virtutes affectantes, proximè imitatores accedant.

a Gal. 5.

b Valent. Annal. Boior. lib. 2.

IESV CHRISTI
Annus 483.

SIMPLICII PAP. Annus 16. ZENONIS IMP. 10. ODOACR. REG. 8.

I. QVATRINGENTESIMO octogeſimotertio Chriſti anno Anicius Fauſtus Conſul creatus eſt: quo Ioannes Epiſcopus Alexandrinus Catholicus, expulſus Zenonis iuſſu anno ſuperiori, Antiochiã primùm ad Calendionem Epiſcopum, inde verò Romam ſe contulit ad Simplicium Romanum Pontificem, quem vt legitimum Iudicem appellârat. Agit de his Liberatus Diaconus verbis iſtis[c]: *Ioannes autem Talaida eiectus de ſede Alexandrina propter Petrum Mogum, profectus eſt Antiochiam, vt videret illum* Exconſulẽ *Magiſtrum* Officiorum: *cui cùm narraſſet, quæ ſibi euenerant, eius conſilio ingreſſus eſt ad Calendionem Antiochenum Patriarcham; & ſumptis ab eo interceßionis Synodicis literis, Romanum Pontificem Simplicium appellauit, ſicut & beatus fecerat Athanaſius: & ſuaſit ſcribere pro ſe Acacio Conſtantinopolitano Epiſcopo. Et quidem ad hoc Simplicius præparati animi & voluntatis fuit. Acacius verò ſuſceptis epiſtolis, ſimpliciter ſcripſit ei, quia Ioannem quidem ignoraret Epiſcopum, Petrum verò Mogum ſuſcepiſſet in communionem in Zenonis Principis Vnitiuo; & quòd citra eius geſſiſſet ſententiam propter vnitatem Eccleſiarum, Principis iuſſione.*

c Liberat. Diacon. in Breu. c. 18.

IOANNES EPISC. ALEXAND. APPELLAT ROM. PONTIF.

II. SIMPLICIVS ACRIVS REDARGVIT ACACIVM. *Simplicius ſuſcipiens huiuſmodi literas contriſtabatur aduerſus Acacium, eiq; ſcripſit, quòd non benè feceret contra ſententiam Apoſtolicæ ſedis ad communionem hominum ſuſcipiens: Oportebat enim, communi decreto damnatum tanquam adulterum, communi Concilio damnatione liberari. Ad hæc autem, quia non ſufficeret Petro confiteri communicatorem ſe eſſe Eccleſiæ Catholicæ ſecundum edictum, ſed oporteret eum ſecundum terminum Chalcedonenſis Concilij, & ſecundum epiſtolam Papæ Leonis amplecti communionem: vnum enim de duobus agere deberet, aut ſuadere Petro purè ſuſcipere terminum Synodi, aut remouere ſe ab eius communione. Sed cùm ad Acacium hæc ſcripta veniſſent, & deliberaret, quid eum oporteret ſcribere, Papa Simplicius defunctus eſt.* hæc Liberatus. deſiderantur eiuſmodi nouiſſimæ Simplicij ad Acacium literæ; ſed quàm acres fuerint, ex alijs ab ipſo ad eundem anno ſuperiori ſimili argumento cõſcriptis poſſumus intelligere. Porrò qui Romanum Pontificem appellauit Ioãnes Alexandrinus Epiſcopus, appellationem ipſe proſecuturus, Romam ſe contulit: Verùm cùm venit, Simplicium Papam defunctum inueniens, libellum obtulit eius ſucceſſori Felici: quod quidem ex ipſius Felicis Papæ literis conſtat.

III. Quod verò ait ſuperiùs Liberatus in literis Acacij ad Simplicium Papam redditis in cauſa Ioannis, contrarium planè eſſe videtur ijs, quæ inferiùs idem auctor habet his verbis: *Dum per quinque annos ſæpiùs fuiſſet admonitus Acacius, de ſtatu Alexandrinæ Eccleſiæ ſanctæ, Papæ ſolicitudinem releuaret, nihil vnquam reſpondere dignatus eſt.* Fuit eadem de Acacio querela Simplicij Papæ ſucceſſorum, quòd alto ſilentio rem tantam præterijſſet, ſinens hæreticos in Eccleſias debacchari.

IV. SIMPLICIVS PP. OBIIT. Obitus autem Simplicij, de quo facta eſt mentio, principio menſis Martij contigit (vt habet Anaſtaſius de Romanis Pontificibus) cùm ſediſſet annos quindecim, menſes quinque, & dies decem: de quo præter eas, quæ ſuperiùs ſunt enarratæ dignæ ſanctiſſimo Præſule res geſtæ, hæc in eodem libro leguntur: *Hic dedicauit baſilicam S. Stephani in Cælio monte in vrbe Roma, & baſilicam beati Apoſtoli Andreæ iuxta baſilicam S. Mariæ, & aliam baſilicam S. Stephani iuxta baſilicam S. Laurentij, & aliam baſilicam intra vrbem Romam iuxta Palatium Licinianum beatæ martyris Bibianæ, vbi corpus eius requieſcit.*

RES GESTÆ PER SIMPLICIVM PAPAM.

V. Quod verò ad baſilicam S. Andreæ in Eſquilino monte erectam pertinet: cùm illa penitùs diruta perierit, quod vnicum extat de ea monumentum à Platina conſeruatum hîc memoriæ cauſa erigam; ait enim: *Hoc autem in templo hæc carmina legiſſe me memini muſiuo opere deſcripta:*

Hæc tibi mens validè decreuit prædia Chriſte,
Cui teſtator opes detulit ille ſuas:
Simpliciusq; Papa ſacris cæleſtibus aptans
Effecit verè muneris eſſe tui.
Ne quod Apoſtolici deeſſent limina nobis,
Martyris Andreæ nomine compoſuit.
Vtitur hæc hæres titulis Eccleſia iuſtis,
Succedensq; domo myſtica iura locat.
Plebs deuota veni, perq; hæc commercia diſce
Terreno cæſu regna ſuperna peti.

In antiquarum Inſcriptionum volumine de eodem Simplicio, quod fecerit in Paradiſo (erat locus amœnus iuxta baſilicam S. Petri ita dictus) ædificium, eſt eiuſmodi antiqua deſcriptio, hoc titulo[d], *In Paradiſo.*

Cum ſubitis peragi fallax clementia veris
Et ſacer addendo feſta vetaret aquis
Simplicius præſul ſacraria celſa petentem
Porticibus iunctis texit ab imbre diem.

Ibidem ſub hoc titulo[e]: *Super limina introitus Eccleſiæ.*

Qui regni claues, & curam tradit ouilis
Qui cœli terraq; Petro commiſit[*] auenas
Vt reſeret clauſis vt ſoluat vincla ligatis
Simplicio nunc ipſe dedit ſacra iura tenere
Præſule quo cultus veneranda creſceret aula.

d Antiq. inſcript. in Append. pag. 1164. num. 2.

e Antiq. inſcript. in Append. pag. 1165. num. 3.

* habeas